

Onbevangingen aftasten

Jozefien Van Huffel

Vijf biddende jongeren in kerkbanken, hun gezichten geprojecteerd op groot scherm achter hen. Ingetogen zingen ze Liszt, begeleid op een hammondorgel. Even later dansen ze met net zoveel overgave op woeste rock. *Kamp Jezus*, eerste grote zaalproductie van acteursgroep Wunderbaum, confronteert religie met de jongerencultuur. Een ongebruikelijke combinatie misschien, maar wel een initiatief waarvoor alvast veel jongeren blijken open te staan.

'Kamp Jezus', de open relatie van jongeren en religie

RITUELEN, verhalen en symbolen van het christendom. Onder het motto *Verhef jezelf* pakten de jeugdige acteurs, op één na niet-gelovig opgevoed, die elementen aan op alle mogelijke manieren. Het resultaat is een persoonlijke en gevoelige samenvatting van wat hun zoektocht naar religie en zin opleverde, van grote en kleine morzels geloof.

„Soms voelt het goed je verstand achter te laten bij de deur en binnen te komen met je hart”, vangt *Kamp Jezus* aan. „Hier ervaar je veel naastenliefde en de sterke aanwezigheid van iets spiritueels. Het heeft geen gedaante, alleen maar een gevoel. Welkom op *Kamp Jezus*.” Af en toe spotten de acteurs met voor buitenstaanders bizarre religieuze uitingen, maar meestal zijn ze bloedserieus.

Aandacht voor godsdienst is in het theater nochtans niet vanzelf-

sprekend. „Bijvoorbeeld in het NTGent kwamen er de laatste twintig jaar weinig religieuze thema's aan bod”, weet Gert Poelman, vicaris voor de jeugdpastoraal in het bisdom Gent. Sinds kort echter komt religie, vooral onder jongeren, opnieuw ter sprake. „Voor ons is de grootste troef daarbij dat jongeren weinig weten over de Kerk. Ze zijn onbevangingen en nieuwsgierig, en allesbehalve vijandig”, observeert de vicaris. „En dus mag de Kerk niet bang zijn om te zeggen waarvoor ze staat. We komen uit een tijd waarin we jongeren liefst voorzichtig aanpakten, en heel veel water bij de wijn deden. Jonge mensen zijn echter mondig. Hun mening verzwijgen ze niet, dus moeten wij dat ook niet doen. De openheid van de jeugd moet precies het aanknopingspunt worden.”

Alvast bij Wunderbaum vertrokken ze vanuit die openheid.

Met hun stuk probeerden ze elementen van het christendom „opnieuw betekenis te geven”, zoals ze zelf zeggen. „Voor mezelf is dat gelukt”, aldus acteur Walter Bart. „Bidden kreeg voor mij bijvoorbeeld een nieuwe invulling. Ik weet nu hoe het is om een moment bij 'andere' dingen stil te staan, niet enkel bij carrière en bij geld.”

In *Kamp Jezus* verduidelijkt het gebed dan ook vooral wat jongeren vandaag bezighoudt. Ondanks een baan die gelukkig maakt, ouders voor wie ze dankbaar zijn, vrienden en een vervullende relatie, stellen ze zich de vraag naar 'de meerwaarde' en 'de bedoeling'. Die vraag proberen ze dan te richten tot 'God'.

Wunderbaum ging ook aan de slag met de christelijke verhalen. De uitgesloten tollenaar Zacheüs verschijnt in *Kamp Jezus* bijvoorbeeld in het hier en nu. Iedereen gaat kijken hoe Jezus Gent bin-

nenwandelt, ook de onpopulaire Wim. „Jezus zegt: 'Kom uit die jeugdboom, Wim', want Hij wil liefde geven”, vertellen de acteurs. Op zo'n momenten voelt het publiek sterk aan hoe zelfs fragmenten van het geloof voor jongeren best nog waarde kunnen hebben.

Vlammetje

„*Kamp Jezus* is natuurlijk geen christelijk stuk”, oordeelt Gert Poelman. „Het geloof wordt geparodieerd - al is die spot niet vrijblijvend - en er wordt vooral gepeild hoever humor kan gaan.” Niettemin vindt de jeugdvicaris *Kamp Jezus* een waardevolle voorstelling. „Het komt zeer authentiek over. Jongeren van vandaag hollen inderdaad door van het een naar het ander, tot ze plotseling stilstaan en beseffen dat ze tien jaar ouder zijn en helemaal

niet weten waarmee ze bezig zijn.” Ook het bidden op de scène werkt op de één of andere manier inspirerend. „Danken, smeken, biechten, loven - een heel gamma gebeden komt aan bod. En al wordt ook daarmee een beetje de draak gestoken, hun gebeden zijn steeds uit het leven gegrepen.”

Vanuit dezelfde openheid en dezelfde jeugdige noden die in *Kamp Jezus* aan bod komen, zoeken sommige jongeren daadwerkelijk steun in het geloof. „Ze zijn met minder dan vroeger, maar de vraag is of geloven wel zo persoonlijk was toen de kerken bomvol zaten”, stelt Poelman. „Vandaag kiezen jongeren voor ons, en met hen kun je dan ook echt praten over geloof. De Kerk van de toekomst is bij ons klein, maar daarom niet minder authentiek.”

Het grootste verschil met veler is dat de gelovige jongeren vandaag dat niet per se van thuis uit zijn. „Op een gegeven moment ontdekken ze het geloof, of wordt een vlammetje op de één of andere manier aangewakkerd”, ziet Gert Poelman. De aanleiding is meestal een geloofservaring - de Wereldjongerendagen, een Taizéviering of gewoon het contact met jonge christenen die over hun geloof durven en kunnen spreken. Ook bepaalde figuren kunnen jongeren boeien. „Johannes-Paulus II heette ouderwets en streng te zijn, maar voor jongeren kreeg hij vanwege zijn oprechtheid en volharding toch betekenis”, vertelt vicaris Poelman. „Zo'n ervaringen maken dat jongeren zich gaan bestempelen als gelovig en aangetrokken worden door kerkelijke initiatieven.”

Ze zoeken het daarbij echter zelden in de klassieke parochie. „Ik organiseer nochtans nooit een jeugdviering op een kerkelijke hoogdag, want uiteindelijk is de Kerk één gemeenschap, van jong tot oud”, zegt Gert Poelman. „Maar ze hebben er wel nood aan - en het recht - om samen te komen met leeftijdgenoten. Geloof is tenslotte meer dan ooit een persoonlijke geschenk waarbij de juiste gemeenschap behulpzaam is.”

„Ons besluit? De acteurs in *Kamp Jezus* tasten en schudden onbevooroordeeld. Ze willen weten wat er in zit, maar het geschenk maken ze helaas niet echt open.

Kamp Jezus speelt nog op 13, 14 en 15 februari in de Monty in Antwerpen. Meer informatie en reservatie via 03/238.91.81 en via e-mail info@monty.be of reservatie@monty.be.

Advertentie

Gebed, kerkbanken en klokgelui. Jong geweld oog in oog met geloof. © Wunderbaum